

Pilaitės giesmininkų šalikelėje – pilaitiškė ONETA LUNSKAJA

Oneta Lunskaia – pilaitiškė, kuria prozą ir eiles. Nemaža jos eilių publikuota Pilaitės poezijos pavasariams skirtuose leidiniuose. Labai dažnai jos eilėraščiai rezonuoja su tokių renginių credo. Tad ir šį kartą ji atliepia XIII-ajam pilaitiškam poezijos pavasariui, įvardintam „Kas po tūkstančio metų ras tavo pėdsakus, Tėvyne?“.

Švelnus triptikas LIETUVOS AMŽINYBEI

I. Užversiu skausmo langines,

Apkabinėsiu plieno spynomis.

Kur vėl mane žiogai nuneš, –

Nebūsiu saulės mylimas.

Merkurijus nusišypsos

Pilna perlinių kruopų burna.

Nebus joje jokios tiesos, –

Melu jo lūpos atrakinamos.

Pabelsiu į kitas duris, –

Galvosiu, jas atvers Jupiteris.

Bet aš esu prastos uoslės, –

Giliausias žemės sfinkteris.

Ir vėl melodijas suku:

Koks aš didingas ir prasmingas,

Kaip mylimas kitur esu,

Koks mano žodis palaimingas,

Įrėmintas brangiais kraštais,

Pasaulio bamba atsidusęs,

Pagerbtas lekiančiais laukais,

Apsaugotais nuo džiaugsmo blusų.

Sustojęs amžiams tarp dausų

Protingu pasijusiu,

Apsipudruosiu klaustuku

Ir liksiu senu rūsiu.

II.Kokia didžiulė ta kančia!

Didybė slegia mano petį.

Norėtum būti tu žvaigžde, –

Pasaulis dar tokių nematė.

Praėjęs galva iškelta,

Dievais-nykštukais ji pavirtusi, –

Marga be talento minia,

Iškėlusi ir neapvirtusi,

Nušluosto pėdas su delnais,

Bučiuoja tyliai tavo petį –

Ji tiki: esate draugai, –

Tokių dar niekas juk nematė.

Bet tai apgaulė.

Ko verta žinia? –

Esi tik plagijatas,

Nes tas, kas kūrė paslapčia

Tamsoj didžioj be rampų liko.

Nepieš jo atvaizdo klajūnas,

Pamirkęs pirštą į dažus,

Paletę persimetęs nebus ir giesmėje gražus, –
Jo niekas dar nėra ir matęs.
Pažyra *Silva rerum* trupiniai,
Didybės pakylėti,
Nebuvo jie, nebuvo jie
Dangaus aukštybių palytėti.
Tik vien ambicijų lietus,
Sušildęs jauną jauną širdį
Po šimtą metų jis pražus, –
Didybės minios nebegirdi,
Tipena laiko pavadžiais,
Skriestuvais darko Laimės žemę,
Užmiršę, kad senais laikais
Lietuviai čia gyveno.
Norėjo būti pagirti už savo sklandų žodį,
Už tokį žodį pasmerkti istorijoje atrodė.
Sunešę medų į korius vašku vėl užlipino, –
Išaukštintas dangus jų prasmę vienas žino.
Žinojo, – ten aukštai jie bus kuoruose Gedimino,
Ten žodis Dievą subrandino.
Ir užkalė laukų duris vinim saldžiausio miego,
Pažadinęs tylas mintis gyvenimas viršūnėmis prabėgo,
Nepalietė minkšta ranka –
Vanojo kietas kietas pirštas
Ir liko ji Lietaus tauta

Ugnies tvaike pamiršta.

Nuryti darėsi sunku, –

Išpjauti pagailėjo,

Susižiedavo su laiku

Ir vieškeliais nuėjo.

Pasaulis matė tik lankas,

Dienovidžiais dalinamas,

Aplaištomas karčiu vynu

Ir žodžiais apkabinamas.

III. Užkilkite ant Pusiaukelės –

Nušlavę kelto Brastą!

Nebūsim apsišaukėliais,

Pakėlę žemės naštą!

Sudūla obuoliai,

Palikti peržiemoti.

Mes Dievo mokiniai,

Motulės peržegnoti,

Suklupę Aušroje,

Maldaujam turto tvirto,

Namelio prie vandens,

Kol karas neužvirto.

Atsigrežiame mes

Į dangų pažiūrėti,

Pamatome jame tik skubrų Laiko rėtį.

Nesėjam šviesmečiais dienu, –
Naktis dar neužaugo,
Su žodžiu: „Gyvenu“
Lemtis dar nesuaugo.
Ji buvo visada iš seno mūsų raugo:
Lėta minčių lėktis,
Baltųjų sodų paslaptis
Meldų kvapais salsvais apaugo.

P. S. Pabodo jau seniai pardavinėt pavasarius.

Jų daug nusipirkau su paskutinėm vasarom.
Galvojau, – su kaupu po šalčių padalinsiu.
Labai apsirikau – pavasarių nelaukia.
Ant savo skrybėlių žiemas rūščias sušaukia.
Koks nuostolis baisus?! Teks imt ir bankrutuoti,
Nukristi iš dangaus, – trimitais prabalsuoti,
Atšaukt visas šventes, –
Prekystaliai seniai grybukais apstatyti,
Nereikia dovanų dangaus iš vyturėlių,
Užtenka paistalų iš Seimo šiukšlių vejų.

Parengė Pilaitės kronikininkė Angelė Šarlauskienė